

Monogràfic sobre psicomotricitat

Revista Electrònica

 **investigació
novació**

Educativa i Socioeducativa

Les primícies de la intimitat: una filigrana
de la Pràctica Psicomotriu Aucouturier

Universitat de les
Illes Balears
Institut de Ciències
de l'Educació

Danielle Michaux

Les primícies de la intimitat: una filigrana de la Pràctica Psicomotriu Aucouturier

Las primicias de la intimidad: una filigrana de la Práctica Psicomotriz Aucouturier

The First Fruits of Intimacy: A Delicate Work of Aucouturier Psychomotor Activity

Danielle Michaux, daniellemichaux@hotmail.com

Formadora en pràctica psicomotriu de l'EBPPA-ASEFOP de Brussel·les i terapeuta en Pràctica Psicomotriu Aucouturier.

Resum

Avui dia la intimitat s'exposa: mitjans de comunicació en línia, identitats i amistats virtuals en les quals tot està permès, un sentit dels límits difuminat tant en el camp social com privat. L'*extimitat* s'imposa, amb les seves incerteses i riscos.

Remuntem-nos en el temps per intentar comprendre com construeix el nen la intimitat, aquesta relació tan peculiar amb si mateix, o bé amb un altre en ressonància amb si mateix, sense fusió ni confrontació. En les sessions de pràctica psicomotriu, el nen evoluciona des d'una vivència sensorial i concreta d'embolcall corporal cap a una representació de si-mateix, unificada i diferenciada de l'altre. Aquest recorregut de maduració li obre la possibilitat de la intimitat.

En el camp de la psicologia clínica, això s'articula amb les problemàtiques anomenades límit, on es veu sovint que l'íntim s'esvaeix o explota. S'il·lustra amb dues situacions de teràpia psicomotriu individual, a partir de les quals es pot veure la possible evolució d'aquesta problemàtica infantil a l'adolescència. Aquest treball interpel·la el terapeuta de psicomotricitat amb relació als propis límits, atès que per a comprendre bé el nen, se li ha d'apropar molt, amb una ressonància física i emocional, que corre el perill de perdre's. Vet aquí la necessitat d'una formació personal que l'ajudarà a situar millor la pròpia vivència íntima per distanciar-se'n millor i poder estar plenament disponible per al nen.

Paraules clau

Intimitat–extimitat, Pràctica Psicomotriu Aucouturier, jo-pell, embolcall corporal, embolcall psíquic, pubertat, límits, trastorn límit (borderline) de l'infant i de l'adolescent, teràpia psicomotriu

Resumen

Hoy en día la intimidad se expone: medios de comunicación en línea, identidades y amistades virtuales en las que todo está permitido, un sentido de los límites difuminado tanto en el campo social como privado. La "extimidad" se impone con sus incertidumbres y riesgos.

Vamos a remontar en el tiempo para intentar comprender como el niño construye su intimidad: esta relación tan peculiar consigo mismo, o bien con otro en resonancia consigo mismo, sin fusión, ni confrontación. En las sesiones de práctica psicomotriz, el niño evoluciona desde una vivencia sensorial y concreta de envoltura corporal hacia una representación de si mismo, unificada y diferenciada del otro. Este recorrido de maduración le abre la posibilidad de la intimidad.

En el campo de la psicología clínica, esto se articula con las problemáticas llamadas límite, donde se ve a menudo que lo íntimo se desvanece o explota. Se ilustra con dos situaciones de terapia psicomotriz individual. A partir de éstas puede verse la posible evolución de esta problemática infantil en la adolescencia. Este trabajo interpela al terapeuta de psicomotricidad en relación con sus propios límites, ya que para comprender bien al niño debe acercarse mucho, con una resonancia física y emocional, que corre el riesgo de perderse. De aquí la necesidad de una formación personal que le ayudará a situar mejor su propia vivencia íntima para distanciarse mejor y poder estar plenamente disponible para el niño.

Palabras clave

Intimidad-extimidad, Práctica Psicomotriz Aucouturier, yo-piel, envoltura corporal, envoltura psíquica, pubertad, límites, trastorno límite (*borderline*) del niño y del adolescente, terapia psicomotriz

Abstract

These days intimacy is exposed: online media, online virtual identities and friendships in which anything goes, a feeling that limits are socially and individually blurred... “Ex-timacy” imposes with its doubts and its risks.

Let’s go back in time to try to understand how the child builds his/her own intimacy, that particular relationship with him-/herself or with anybody else together with his/her own self, without melting or colliding. At psychomotor sessions, the child makes some progress from a sensory and body wrap experience towards a unified and differential representation of him/herself. This journey of maturation gives him/her the access to intimacy.

From the clinical psychology field, it is articulated with the problems called *limit*, where we often see that intimacy either fades or bursts. This is illustrated by two situations of psychomotor individual therapy. By these sessions we can see the possible evolution of children’s problems in adolescence. This paper addresses the psychomotor therapist in relation to his/her own limits as well: to understand the child he might get closer to him with a physical and emotional resonance, which is in danger of being lost. Hence the need of personal training that will help him/her to set his/her own intimate experience in order to get some distance that will make him-/herself fully available to the child.

Keywords

Intimacy-Extimacy, Aucouturier Psychomotor Activity, I-Skin, Body Wrap, Psychic Wrap, Puberty, Limits, Children and Teens Borderline Disorder, Psychomotor Therapy

INTRODUCCIÓ

Avui dia la intimitat s'exposa sense complexos: *reality shows*, xarxes informàtiques d'amics i amors, identitats i aventures virtuals en les quals tot està permès...; el sentit comú del límit i de la norma es difuminen tant en el camp social com privat... Assistim a la progressió d'una nova qualitat de la relació, l'*ex-timitat*, terme creat per Lacan (2006) i reprès per Tisseron (2003), la intimitat pública. Certament, aquest revelar-se té avantatges però també té riscos. El risc més gran és el d'anar perdent el sentit de la realitat, la realitat de la pròpia identitat i la del món exterior.

Sabem que el llenguatge comú, simbòlic, està ancorat en una realitat externa reconeguda i compartida amb els altres, i que el llenguatge ens relaciona amb els altres. En absència de veritables interlocutors, de limitació corporal i material que també contenen el pensament, els fantasmes de grandesa, d'omnipotència... poden envair més fàcilment el pensament, i encara més perquè provoquen un fort gaudi emocional. Un es desconnecta subreptíciament de la realitat comuna, dels límits i de les frustracions, per replegar-se en un món imaginari on cada un és l'únic amo triomfador.

Només hi ha una garantia per desenvolupar-se sense dany en una existència *ex-tima*: tenir una intimitat sòlida. Aquest problema apareix precoçment en el desenvolupament de l'infant i entra de ple en el marc d'intervenció propi de la Pràctica Psicomotriu Aucouturier.

EL LLOC DE LA INTIMITAT: L'ESPAI "TRANSICIONAL"

La intimitat fa referència a una manera de relacionar-se, en algun lloc entre la unitat, la fusió, la simbiosi, en la qual no hi ha distància respecte a l'altre, i a una relació clarament diferenciada, en la qual cadascú es posiciona des de la seva singularitat, en una afirmació de si mateix que implica alhora moments d'allunyament i de confrontació. No es pot parlar d'intimitat entre un nadó i la seva mare, es tracta d'una fusió massa disimètrica.

Aquesta relació només és possible gràcies a la sol·licitud maternal primària. Però, cap als dos anys, el nen es pot diferenciar clarament de la seva mare, desenvolupa una consciència alhora de si mateix i de l'altre, té una imatge mental de tots dos. Ja té una vida psíquica autònoma. Amb el seu "no", el nen experimenta la capacitat de controlar el món que l'envolta i així pot reforçar el sentiment d'identitat propi. La intimitat és per al nen una manera intermediària de relació en la qual la mare és encara ell, i alhora ja és diferent; subjectivament i objectivament, alhora la il·lusió, el fantasma, que forma part d'ell, però, ja és percebuda en la seva realitat fora d'ell, com a diferenciada, singular.

Winnicott (1975), que es va interessar per l'àmbit íntim, ens parla d'un espai transicional, o potencial, d'un camí a recórrer cap a la integració progressiva de la realitat externa, en el si d'una vida psíquica animada fins ara per les il·lusions i les sensacions.

El procés de maduració és discontinu: hi ha moments privilegiats de benestar, per exemple quan està còmodament instal·lat en els braços de la mare, que afavoreixen la integració, mentre que el dolor físic o les emocions més negatives el duen a una regressió. Així van alternant els moments de construcció i els de "desmantellament", els d'integració i els de desintegració psíquica.

L'adquisició de la realitat externa i la seva integració psíquica s'estabilitza cap al final del primer any. El camp transicional quedarà sempre com una manera de funcionament psíquic. És en l'o-

rigen de la vida cultural, de la creació artística i de la vida amorosa.

En aquest text, la intimitat es defineix com una manera de relació de gran proximitat, que es juga en un espai particular d'entre-dos (l'espai transicional de Winnicott), més enllà de la fusionalitat i per sota de l'objectivitat. L'altre és sentit/pensat com a diferent de si mateix, però en ressonància infraverbal, la del diàleg de naturalesa tònic i emocional. És també aquest tipus de relació la que es mobilitza entre el nen i el psicomotricista en la sessió.

Per ser terapeuta, es requereix entrar en contacte amb aquestes zones més subjectives i fosques de l'altre, especialment quan es treballa amb nens petits. Per ser un bon psicomotricista cal mantenir una ànima d'artista.

LA BOMBOLLA I EL DIÀLEG TÒNIC I EMOCIONAL

La relació íntima, amb si mateix o amb un altre no pot existir sense una bombolla de separació, de protecció; la primera bombolla apareix primer com una sensació de límit entre SI mateix i l'altre.

Anzieu (1985) parla d'«aquesta sensació, primer inestable però progressivament més nítida d'un interior envoltat d'una pell» i l'anomena "el JO-pell". Aquesta pell, que separa és flexible i permeable per deixar passar la comunicació, la ressonància tonicoemocional.

Si les sensacions són agradables, els gestos ajustats en l'àmbit tònic, rítmic, motor, impregnats de benevolència, l'infant es relaxa i s'obre a l'altre, respon a la comunicació; s'instaura un veritable diàleg d'un cos a l'altre, en el qual ambdues persones es reconeixen i se senten reconegudes en la seva integritat.

Els moviments corporals i emocionals es corresponen l'un amb l'altre, a través d'una vibració, una ressonància, un ritme, una música... Es tracta d'un llenguatge original, d'una "matriu" de llenguatge.

Cal que la paraula, que s'anirà desenvolupant al llarg del temps, s'ancori en aquest primer diàleg corporal i emocional. L'infant arribarà progressivament a una representació cognitiva de si mateix, dels altres, i de la seva relació; el seu món de sensacions i d'emocions mudarà a poc a poc en un món de símbols.

Cas clínic

Per a Elisabeth, no va ser aquest el cas. Es tracta d'una nena que vaig rebre amb tres anys i mig, en el marc d'una consulta a un SSM de Charleroi (Bèlgica), una ciutat de mines i siderúrgia, socioeconòmicament molt pobre.

La demanda inicialment era per un retard de llenguatge, però això era només una de les nombroses manifestacions i no la més alarmant, d'un trastorn generalitzat del desenvolupament.

És la gran de dos germans. El seu germanet, que en aquell moment tenia 6 mesos, va néixer just quan ella va entrar a l'escola. El pare havia deixat el domicili conjugal pocs mesos abans d'aquest segon naixement.

Durant les primeres sessions, Elisabeth no es treu l'abric ni la caputxa, com si fossin una pell més consistent que la seva. Més que la seva parla, m'impresionen les seves "crisis" violentes, de ràbia, durant les quals es tira per terra, plora, crida, colpeja i s'arrenca cabells.¹

Elisabeth sembla una "petita salvatge", és rossa i té la pell blanca, gairebé transparent, marcada amb profundes ulleres sota els ulls. És prima, sovint ve bruta, té els cabells fins i sempre enredats. No està malalta gairebé mai.

La nena imita la conversa però no se l'entén, té l'aparença d'argot; pot dir algunes paraules, o paraules-frase, molt mal articulades (cargol> "col", auto> "to"), es dirigeix a l'altre amb una única paraula: "uau", que pot significar "escolta, mira, tu...".

Tota la família funciona així i li parlen de manera molt poc diferenciada. És incapaç d'assumir qualsevol separació o frustració, la mare compara permanentment els nens entre ells: el germà «ho sent com Elisabeth», o «no ho sent com ella», i la mare s'identifica sempre amb la seva filla («Jo era com ella!»).

Les ruptures són imprecises: «pare se'n va anar al mateix 'apartament' (edifici)». Quan va al centre, la mare, sempre diu que «va a comprar lllaminadures». Es troben en un espai entre silenci i llenguatge, entre fusió i objectivació, de ressonància emocional i de comprensió intuïtiva.

Les activitats d'Elisabeth durant les sessions són molt fragmentades, poc organitzades quant a l'espai i el temps: alterna moments de joc i d'agitació, ràpida, tensa –durant els quals es fa mal sovint, però sembla anestesiada–, amb fases on es deixa anar a terra, immòbil, la llengua penjant, els ulls en blanc, «morta», diu, deu vegades per sessió. Aquesta bipolaritat tònica i emocional caracteritza la primera organització del cos i el psiquisme del nadó en dos pols, hipo/hiper, bo/dolent, sense matisos.

La teràpia té l'objectiu de conduir Elisabeth a sentir la seva unitat corporal i la seva pell, la qual cosa la portarà a interioritzar-se i a interioritzar l'altre psíquicament, i acceptar així més fàcilment la frustració, la separació. El mitjà privilegiat serà la qualitat de la nostra relació que, per arribar a l'univers d'Elisabeth, haurà de tenir una forma arcaica, sensorial, la forma d'un diàleg tònic i emocional. Caldrà acollir amb el màxim de benevolència tot el que de destructor i de dolorós projecta en la sessió, i oferir-li mitjançant el meu cos i el meu psiquisme un continent estable i sa. Per exemple, durant una crisi, intentar portar-la a una relaxació tònica situant-me darrere ella, de tal manera que pugui arraulir-se sobre el meu cos, cargolant-se en posició fetal, o també cara a cara en contacte amb la mirada, sostenint-la pel cap i l'esquena (en postura de lactant); proposar-li balancejos, amb una melodia de cançó de bressol, i nombrosos jocs per contenir el seu cos (embolicaments amb una tela...); manifestar-li tot el plaer que sentia estant amb ella.

La bonica evolució d'Elisabeth mostra que tenia les capacitats necessàries per créixer. Però la relació induïda per la seva mare, una relació sovint primària, indiferenciada, fusional, unida a la gran lleialtat de la nena, eren un obstacle per a la seva evolució. Vaig treballar la relació amb la mare a partir de la relació que ella tenia amb el fill petit, que es podia observar de manera concreta en els fets.

1. Per a autors com Winnicott o Kreisler, la tricofilomania i el mericisme (regurgitació i remugament dels aliments) són clarament indicis d'una pertorbació de la relació primària amb la mare, relació fusional, que permet a l'infant d'exercir, mitjançant el seu gest, un control omnipotent del seu lligam amb ella.

El treball va durar dos anys i mig, i va acabar el dia en què la mare va tenir una nova relació amorosa i es va traslladar de domicili per conuiu amb la seva parella.

L'EMERGÈNCIA DE LA PUBERTAT

Voldria dedicar unes paraules a l'emergència de la pubertat en el nostre treball. Estic convençuda que la mirada de la pràctica psicomotriu pot ser una via d'ajuda en aquest camp. Podem imaginar que sense la primera intimitat, la que permet la construcció de si mateix, no hi pot haver intimitat sexual.

La sexualitat ocupa naturalment el seu lloc en el si més íntim quan el diàleg tònic i emocional, amb l'edat, s'enriqueix amb un desig i una excitació *genitalitzats*; quan el desig i l'excitació *genitalitzats* s'inscriuen en un diàleg íntim entre si mateix i l'altre.

Al contrari, quan la identitat no està clarament diferenciada, tota relació pot ser viscuda com una intrusió, com un abús. En aquest cas, quan la sexualitat es desenvolupa, la relació amb l'altre també podrà ser assimilada psíquicament per l'adolescent com una intrusió sexual. No es tracta d'abusos sexuals reals, sinó d'una vivència subjectiva d'abús. En el context social actual, aquesta situació és extremament delicada, ja que sovint està impregnada d'ideologia.

Cas clínic

Jessica és una joveneta de 13 anys, que em va ser derivada pel seu comportament preocupant: «S'inventa una vida pròpia», diu la mare, «està en el seu món, li costa trobar el seu lloc en la família».

Va a una escola d'ensenyament especialitzat per a nens amb retard mental i va fer la primària a una escola d'ensenyament especialitzat per a infants amb problemes de comportament; és a dir, el problema no és fàcil d'especificar.

És la filla major d'una família de cinc germans procedents, en principi, d'una mateixa parella, però du un cognom diferent dels altres perquè la seva mare vivia encara amb un primer company, qui li va donar el cognom. La qüestió de la paternitat queda, però, confusa: el pare actual ha rebutjat els exàmens genètics, «perquè no se sap mai...».

La mare segueix una teràpia: ha estat víctima d'abusos sexuals de part de la pròpia mare. En la seva infantesa, el pare va estar en una institució. Diu que té un quocient intel·lectual de 214 (són d'altres capacitats des de 140/160), la qual cosa li permet no deixar qüestionar les seves afirmacions.

Jessica té un físic harmoniós, destaca la seva hipotonia, fins i tot en la cara, que podria fer palès un procés de debilitament en curs. Manifesta automutilació, tricofilomania i tendència a la fabulació, que reconeix, però, fàcilment.

Els resultats de les proves són alarmants: En el TAT (Thematic Apperception Test), la problemàtica sexual es mostra a través d'un discurs extremament làbil. Per exemple, davant la làmina 8, una dona jove asseguda sola, pensativa, Jessica diu: «És una senyora que està asseguda i està així (*Jessica agafa el posat*). Està així amb un vestit bonic perquè algú ha de fer el seu retrat. Després se n'ha d'anar. Torna l'endemà. El pintor ja ha acabat el retrat. Després, ha de fer un altre retrat en roba interior. Hi està acostumada. Tercer retrat nua. Aquí estava

una mica molesta. Després li donen un cafè, amb alguna cosa a dins perquè s'adormi una mica. Quan es desperta, el pintor vol que dormi amb ell, però ella no ho vol. Després li dona un got d'aigua, una Coca-Cola, i es torna a dormir. Aquesta vegada, el pintor la va violar. Algú altre, també. Es desperta... en un llit que no coneixia. El pintor li va prohibir parlar-ne. Hi havia algú més que la va violar... i torna a passar tot el temps, tota la seva vida. Arriba un moment que ja no ho suporta més, ho diu a la policia. Després agafen tots els violadors, però està embarassada de dos bessons, autèntics del pintor, que n'és el pare...; després s'embarassa de trigèmins, nenes, de l'altre home que la va violar...; després, segueix tenint fills de tots els violadors».

En les primeres entrevistes evoca sovint la seva millor amiga «morta quan anaven a parvulari»: «Ho fèiem tot juntes, fotos...». «Hauria hagut de morir jo en el seu lloc, perquè jo tenia un tumor al cervell». Aquesta amiga ocupa el lloc d'un "doble" per a ella, percebo Jessica com a petrificada en el món d'una relació dual dolorosa i mortífera, de la qual, però, vol sortir-se'n; un dia, em diu: «Les primeres paraules de la meva germaneta, "papa aquí no", em van matar!». Com si el pare no pogués exercir el seu paper de tercer separador en la relació mare-filla, en la qual se sent morir.

De nou recorre al pare, que no li ha estat útil en la descripció de la làmina 8 del TAT, quan l'heroïna està farta va a la policia, a la Llei, però això no canvia res.

Quina ajuda se li pot donar a aquesta noia? Està atrapada en una dinàmica familiar molt pertorbada. Ha pogut desenvolupar una gran capacitat d'expressió simbòlica, però, malauradament, no s'hi pot treballar perquè no la controla. A més, té un imaginari làbil, que la porta a fabulacions impressionants («per no avorrir-me», diu, per no ser confrontada al buit), i que s'expressa també per mitjà de passades a l'acte igualment interpelladores (per exemple, va a l'habitació del seu germà petit, li baixa el pijama i li diu: «si em toques, te la llepo!»). És capaç a més de produir un discurs perfectament "formatat", tenint en compte el que espera l'altre, en particular els professionals, la qual cosa mostra certa intel·ligència.

Em sembla que una bona manera de salvar-se de tot això durant la pubertat és apostar, com ho fa, per la debilitat mental. No entendre per evitar enfrontar-se al fracàs anunciat de la recerca d'un pare capaç de treure-la de la reproducció per clonatge, seguint el model de les nines russes, i inscriure-la, a ella i a la seva família, en el món simbòlic. Em va semblar condemnada a errar en un espai transicional, una mica com erren entre la terra i el cel els morts vivents mal enterrats.

La via del cos i del silenci em va semblar la més indicada per començar el treball: «El teu "bla, bla, bla" no m'interessa. Juguem!». Jessica es va mostrar animada, com si veiés molt bé de què es tractava, de «jugar, de veritat».

Amb fang, vàrem fer dues estrelles de mar, iguals però ella va escollir pintar-ne una de vermell i l'altra de taronja, li vaig fer massatges per fer-li sentir el seu embolcall, la vaig gronxar molt de temps a l'hamaca, de vegades amb un ritme regular que li permetia anticipar l'empenta, altres vegades introduint-hi una mica de disimetria, de ruptura, amb contactes prolongats o deixant-la sola dins el seu embolcall de tela.

Hem treballat cara a cara, amb jocs de moviments en mirall i després dissociats, ens hem empès esquena amb esquena, Jessica feia molta força; ens hem enfrontat en combats de coixins i de voleibol. Em va demanar que féssim una desfilada de moda de sabates, sota la mirada d'un públic de titelles... En fi, un treball d'apropament, de sensació d'estar continguda, d'identificació en mirall, i sobretot de plaer global per poder anar després cap a la singularitat,

l'oposició, la introducció d'una identificació identitària femenina. Acullo les seves paraules només quan les sento ancorades en la seva vivència corporal, amb relació a la realitat. Sovint són paraules senzilles: «Avui ha estat divertit!».

Amb la meva col·lega hem preparat un marc d'intervenció especial per rebre la mare i la filla, en primer lloc per separat en sales properes, per poder trobar-nos totes quatre després de les sessions. Una manera de treballar la separació real mare-filla sense precipitar-la creant un marc que contengui i sigui alhora suficientment flexible per permetre la separació i el diàleg.

El treball serà llarg segurament, haurà d'integrar progressivament el pare i el conjunt familiar; serà possible? De moment, Jessica se sent millor i els seus trastorns han disminuït significativament.

LA INTIMITAT DEL TERAPEUTA - LA SEVA FORMACIÓ

Tota la sessió de psicomotricitat és una àrea simbòlica, una escena on el nen representa (torna a presentar) la seva història relacional profunda, i pot transformar-la i transformar-se gràcies a l'actitud empàtica del terapeuta. Alhora, es representa una altra història en l'escena privada del psicomotricista, «darrere de la cortina».

Per mitjà de les seves ressonàncies empàtiques, el psicomotricista s'implica en una relació profunda, regressiva, arcaica. El psicomotricista (al contrari del psicoanalista, que s'abstreu tant com pot de la realitat concreta, per tal de deixar que el pacient desenvolupi el seu món intern) es compromet amb tot el seu cos, en el pla tònic, postural, motor, amb la seva mirada, el seu somriure, les seves emocions. No està amb el nen, està pel nen. El seu objectiu professional constitueix una perspectiva, un tercer, i garanteix l'estatus simbòlic de la interacció.

Per arribar a aquest distanciament professional, l'adult ha d'haver pres consciència també de les seves ressonàncies personals mobilitzades pels jocs que afecten l'arcaic, jocs d'agressivitat, de destrucció, de fusionalitat o d'omnipotència; de les seves ressonàncies tòniques i emocionals íntimes que toquen el seu nen interior.

Per això hi ha la necessitat absoluta d'una formació personal d'aquest professional que li permeti prendre consciència de la pròpia vivència per poder desprendre-se'n i així poder estar més disponible per a l'infant.

Donem una gran importància al plaer com a motor principal del desenvolupament de l'infant, i aquest plaer només és possible amb un psicomotricista que senti plaer de treballar amb ell i que estigui disposat a fer-se respectar i dir "no" quan toca.

CONCLUSIÓ

Vist el desenvolupament tecnològic i l'abstracció que es fa del cos avui dia, segurament una de les apostes és mantenir el lligam amb la realitat, lligam que s'estableix gràcies a un sòlid ancoratge en el cos i en la matèria, que permeten contenir i limitar les derives de l'imaginari.

Si la primera identitat corporal està massa poc diferenciada, si l'altre s'hi confon encara, el psiquisme no podrà protegir-se de la invasió fantasiosa, l'infant no podrà accedir de manera estable a l'objectivitat i en arribar a la pubertat, les pulsions sexuals genitals es barrejaran amb aquesta vivència precoç d'intrusió, la qual cosa podria assimilar-se a un abús d'ordre sexual. Llavors, més enllà de la qüestió de l'existència de l'abús, es planteja la de la seva naturalesa física o psíquica.

Però, quan el cos ben circumscrit permet l'elaboració d'un psiquisme que contingui i d'un món diferenciat, llavors l'adult pot transitar lliurement en una àrea entre dos, entre subjectivitat i objectivitat, sense el risc de confondre-les i de perdre-s'hi; pot establir amb l'altre una relació plenament humana d'intimitat i d'emoció, i també desprendre-se'n, i pensar i actuar amb tota l'objectivitat.

En tenir, com a primer objectiu, la maduració psíquica mitjançant el cos, tant en l'àmbit educatiu com en teràpia, la Pràctica Psicomotriu Aucouturier contribueix a formar els infants perquè siguin capaços d'enfrontar millor la nova aposta de la societat d'avui.

En aquest text la intimitat es defineix com una manera de relació de gran proximitat, que es juga en un espai particular d'entre-dos (l'espai transicional de Winnicott), més enllà de la fusionalitat i per sota de l'objectivitat. L'altre és sentit/pensat com a diferent d'un mateix, però en ressonància infraverbal, la del diàleg és de naturalesa tònica i emocional. Aquest tipus de relació es mobilitza entre el nen i el psicomotricista en la sessió.

Cal reflexionar sobre la importància de la qualitat de l'acompanyament i de l'ajust corporal i emocional del psicomotricista amb l'infant, que s'articula amb la necessitat d'una formació personal.

La seva finalitat és la competència professional que permet a l'adult, entre altres coses, prendre consciència de les pròpies ressonàncies íntimes per tal de poder alliberar-se'n millor i centrar-se plenament en l'infant, posant l'accent en la teoria i la pràctica. Poques formacions inclouen aquesta tercera vessant.

BIBLIOGRAFIA

- Anzieu, D. (1985). *Le moi-peau*. Paris: Dunod.
- Aucouturier, B. (2005). *La méthode Aucouturier*. Bruxelles: De Boeck.
- Gibello, B. (1995). *La pensée décontenancée*. Paris: Bayard Editions.
- Kreisler, L., Fain, M., Soule, M. (1974). *L'enfant et son corps*. Paris: PUF.
- Lacan, J. (2006). *Séminaire XVI*. Paris: Le Seuil. Penser, Aimer.
- Tisseron, S. (2003). *L'intimité surexposée*. Paris: Hachette.
- Tisseron, S. (2010). *Virtual mon amour et souffrir à l'ERO des nouvelles technologies*. Paris: Albin Michel.
- Winnicott, D. W. (1975). *Jeu et réalité*. Paris: Gallimard.

Per citar aquest article:

Michaux, D. (2013). «Les primícies de la intimitat: una filigrana de la Pràctica Psicomotriu Aucouturier». IN: *Revista Electrónica d'Investigació i Innovació Educativa i Socioeducativa*, vol. IV, núm. 1, pàg. 84-94. Obtingut de: http://www.in.uib.cat/pags/volumenes/vol4_num1/revista/07_Danielle_Michaux.pdf